

Lucrarea de Mijlocitor a lui Hristos – W. Kelly

1 Ioan 2,1-2: „Copiii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.”

Lucrarea de Mare Preot a lui Hristos are a face exclusiv cu aceia care prin lucrarea lui Hristos au fost aduși în prezența lui Dumnezeu. Hristos nu este Mare Preot pentru lume, ci pentru credincioșii care au fost sfințiți și de care El nu Se rușinează să-i numească frați. Nu este intenția lui Dumnezeu să ne așeze într-o nouă poziție prin această lucrare de Mare Preot; El vrea mai degrabă să ne mențină în poziția pe care am ocupat-o, și să ne ajute și să ne susțină pe noi cei care am fost deja apropiați prin sângele lui Isus. Baza pentru aceasta o constituie două realități. Hristos ca Mare Preot a dus sângele Său în Locul Preasfânt înaintea lui Dumnezeu, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului; însă după aceea S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Sângele Său este deja înaintea lui Dumnezeu și El șede ca Mare Preot la dreapta lui Dumnezeu. Nu mai este necesară nici o împăcare; ea a avut loc, și El, Cel care a făcut-o, stă la dreapta lui Dumnezeu. În felul acesta noi am fost aduși la Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, și un credincios nu mai poate niciodată să piardă acest loc. El poate greși și – cât de multă întristare produce aceasta lui Dumnezeu – el poate păcătui; dar accesul la Dumnezeu rămâne deschis. Îndrăzneala noastră de a intra în Locul Preasfânt nu ne poate fi luată; noi am fost apropiați, și anume pentru totdeauna. Acest loc nu ne poate fi contestat prin nimic. Dumnezeu nu poate să desconsidere jertfa Fiului Său, al cărui sânge, adus de El Însuși, este pentru totdeauna înaintea feței lui Dumnezeu.

Cu toate acestea este posibil ca cineva, care s-a declarat de partea Domnului, să se abată iarăși de la El. Epistola către Evrei arată așa de clar, că nimeni nu poate tăgădui aceasta. Apostolul adresează evreilor o atenționare deosebit de serioasă, acelor care au părăsit iudaismul și au primit creștinismul, și cu siguranță și creștinii dintre păgâni au nevoie de aceeași atenționare. Să observăm că apostolul nu vorbește despre o *cădere în păcat*, ci de o *părăsire a lui Hristos*, de o *despărțire de creștinism*. El vorbește despre cineva care calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, care desconsideră sângele Lui și insultă pe Duhul harului (Evrei 10,29). El are înaintea ochilor pe aceia care au fost atrași de noul și de frumusețea creștinismului, au aderat la el și au savurat binecuvântările credincioșilor, fără să fie cu adevărat născuți din nou și fără să fie copii ai lui Dumnezeu (Evrei 6).

În zilele acelea, când proșpețimea creștinismului constituia un contrast puternic față de sistemul doctrinar sterp, învechit al rabinilor și filozofia deșartă a grecilor, nu era de mirare că mulți s-au simțit atrași de creștinism și năzuiau să trăiască și să se comporte conform principiilor creștine.

Însă astfel de sentimente naturale nu au durabilitate. Mai devreme sau mai târziu se arată adevărata stare a inimilor. Însă înainte să poată să apară astfel de manifestări printre evrei, ei au fost atenționați prin Duhul Sfânt și au fost făcuți atenți de urmările îngrozitoare ale decăderii lor (Evrei 10). Când însă prin har ai devenit părtaș al noii naturi și ca păcătos pierdut ai găsit în Isus o mântuire veșnică, atunci nu mai poate fi vorba de o despărțire; atunci nimic nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru. Numai pentru aceștia este lucrarea de Mare Preot a lui Hristos. Apropiați prin sângele Său, El îi susține și îi ajută în greutățile lor, în toate slăbiciunile și ispitele lor.

La aceasta se adaugă, că Hristos, Marele Preot, are milă cu slăbiciunile noastre și ne ajută când suntem ispitiți. Într-o lume plină de păcat și nedreptate, în care satan încă mai conduce ca domn, noi trebuie să suferim, deoarece dorim să-L urmăm pe Hristos, și în această situație avem nevoie de ajutorul și mila Lui. După această scurtă observație preliminară vrem să ne ocupăm cu tema noastră propriu-zisă, și anume cu *lucrarea de mijlocire* sau *apărare* a lui Hristos.

Noi toți știm, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu și sfințiți în Hristos și cu regret totuși păcătuim. „Toți greșim în multe feluri” (Iacov 3,2). Aceasta este păcat. Nu avem voie să numim aceasta slăbiciune. Sensul cuvântului „a greși” nu este ceva intermediar între păcat și slăbiciune. Nu, să numim lucrurile pe adevăratul lor nume și să nu minimalizăm cuvântul prin tot felul de speculații false. Noi vrem mai degrabă să fim sinceri și corecți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor și înainte de toate să nu lezăm drepturile lui Dumnezeu în favoarea naturii noastre rele, care a fost judecată în moartea lui Hristos.

În ce se revelează grija lui Dumnezeu, atunci când am păcătuim? Nu în lucrarea de Mare Preot a lui Hristos, ci în lucrarea Sa de Mijlocitor. Ca Mare Preot El ne vine în ajutor, când suferim din cauza ispitelor, pe care ni le provoacă păcatul, lumea și diavolul; în aceste suferințe El are milă cu noi. Dar ca Apărător sau Avocat, lucrarea Lui pentru noi începe când noi am păcătuim. Este important să nu confundăm aceste două revelații ale harului și dragostei lui Dumnezeu. Dacă totuși le confundăm, atunci se pierde adevărata putere și adevărata mângâiere a celor două; da, pierdem tot ce Dumnezeu vrea să ne dăruiască în har în acest mod dublu. Așa este cu toate adevărurile. Lucrarea de Mare Preot a lui Hristos stă în legătură cu slăbiciunile noastre; lucrarea Sa de Mijlocitor are a face cu păcatele noastre.

Niciodată nu avem voie să pierdem din vedere că Hristos este Mijlocitorul credincioșilor. El nu este – tot așa de puțin și ca Mare Preot – Mijlocitor pentru lume. În ambele poziții El are a face numai cu credincioșii. Această diferențiere este de aceea așa de importantă, căci din aceasta rezultă că mijlocirea Sa nu include în sine ispășirea păcatelor noastre; căci dacă ispășirea păcatelor nu ar fi avut loc, atunci noi nu am putea să fim credincioși, nu am putea să fim copii ai lui Dumnezeu, sfinți. Lucrarea Sa de Mijlocitor are mai degrabă scopul să vorbească Tatălui pentru noi, când noi ca credincioși, ca copii ai lui Dumnezeu am păcătuim, pentru ca relația noastră cu El să fie păstrată în ordine și părtășia practică, care a fost întreruptă prin păcatul nostru, să fie refăcută.

Aceasta este tratat în scrierile apostolului Ioan. Așa cum Pavel ne prezintă pe Hristos ca Mare Preot, atunci când el vorbește unui popor, care pe baza sângelui lui Isus a fost curățit, sfințit și făcut desăvârșit, tot așa Ioan, care mărturisește despre părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, ne prezintă pe Domnul nostru ca Mijlocitor. În primul capitol al primei lui scrisori ne învață, în ce relație stăm noi cu Dumnezeu. Noi nu numai am fost aduși în prezența Domnului, ci totodată avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Noi avem o viață nouă; noi am devenit părtași naturii dumnezeiești, și urmarea acestui fapt este, că noi ne putem bucura de părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Această părtășie este o relație așa de intimă, de gingașă, că ea este imediat întreruptă în momentul când noi am păcătuim. Tatăl nu poate avea părtășie cu păcatul.

Fără îndoială Scriptura și propria experiență mărturisesc, că Dumnezeu poate să curețe prin sângele lui Isus pe păcătosul vinovat și să-l aducă în prezența Sa. Noi am fost chemați prin har și printr-o *singură* jertfă am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna. Da, noi am devenit copii ai lui Dumnezeu; noi posedăm natura dumnezeiască; noi stăm într-o relație cu Dumnezeu,

cum nu se poate mai intimă. Toate acestea rămân veșnic adevărate și neschimbabile. Dar când este vorba de părtășie în sens practic, atunci este cu totul altceva. O astfel de părtășie poate fi întreruptă și devine întreruptă, de îndată ce păcătuim. Este foarte important să păstrăm înaintea ochilor noștri această diferență, căci altfel siguranța noastră înaintea lui Dumnezeu, încrederea sufletului nostru și savurarea apropierii noastre de Dumnezeu devin puse la îndoială. Mulți se îndoiesc de mântuirea lor și de partea lor cu Hristos, deoarece după întoarcerea lor la Dumnezeu descoperă păcate la ei înșiși. Alți încearcă să-și liniștească conștiința prin gândul, că atâta timp cât suntem în trupul acesta și în lumea aceasta, nu se poate umbla *fără* să nu păcătuim. Iar alții tratează cu ușurătate păcatul și nu se neliniștesc din pricina lui, deoarece se laudă cu iertarea și curățirea prin sângele lui Hristos.

Toți aceștia se află pe căi rătăcite; Scriptura ne învață cu totul altceva în această privință. În ea nu este nici o urmă de nesiguranță pentru credincios cu privire la partea lui în Hristos. Totul este foarte clar, sigur și neschimbabil. Însă în ea nu se găsește nici cea mai ușoară urmă de indiferență față de păcat. Din contra, noi am fost eliberați de păcat; noi am fost curățiți și sfințiți, am fost aduși la Dumnezeu; noi suntem în părtășie cu El. Nu ar trebui noi să simțim cu tot sufletul dezgust față de păcat? Nu ar trebui noi să-l evităm și să-l urâm? Cu toată certitudinea, da! Nici un creștin spiritual nu va gândi altfel. Darul nespus de mare al lui Dumnezeu constă tocmai în eliberarea noastră de păcat. Și cum ar putea fi prețuit acest har și în același timp să fi indiferent față de păcat! Nu, cu cât ne bucurăm mai mult de harul lui Dumnezeu și cu cât suntem mai siguri de partea noastră cu Hristos și de privilegiile noastre spirituale, cu atât mai mare va fi dezgustul nostru față de păcat. De aceea apostolul Ioan, când vrea să vorbească despre ispășirea lui Dumnezeu – pentru cazul că noi am păcătuim -, spune mai întâi cuvintele: „Copiii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți.”

Un creștin nu trebuie să păcătuiească. O, nu! El poate, dacă are o conștiință sensibilă, dacă nu se încrede în sine și umblă în dependență de Dumnezeu, prin harul lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfânt să urască păcatul, să fugă de el și să trăiască în dreptate (neprihănire) și sfințenie. Niciodată el nu se poate scuza, când și-a dat acceptul pentru păcat. El a murit împreună cu Hristos față de păcat și a fost scos de sub puterea păcatului. De aceea păcatul este totdeauna urmarea lipsei de vigilență. Aceasta este așa de sigur, că apostolul, atunci când se ocupă cu păcatele credincioșilor, se vede determinat să vorbească despre acestea într-un mod deosebit și remarcabil. Mai întâi el spune: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți.” Credincioșii sunt îndemnați, pe baza tuturor celor spuse în capitolul întâi, să nu păcătuiească. În umblarea lor zilnică să fie în totală opoziție cu comportarea lor de odinioară.

Dar nu se mai poate păcătui? Nu se mai vede nici un păcat la un credincios? Vai, cu regret se vede! Dar dacă am păcătuim, ce să facem atunci? Nu este nici un ajutor, nici o ispășire dumnezeiască? Ba da, Dumnezeu să fie glorificat pentru aceasta! „Dar dacă cineva a păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept.” Să observăm înțelepciunea și exactitatea expresiei folosite aici. Apostolul nu spune: „Dacă *noi* am păcătuim.” O, nu, aceasta el nu putea s-o spună. Atunci ar fi inclus toată familia lui Dumnezeu în afirmația sa și prin aceasta ar fi creat impresia că în mod necesar (inevitabil) toți ar trebui să păcătuiească. Dar Duhul lui Dumnezeu nicidecum nu consideră aceasta ca premisă. El spune clar: „Vă scriu aceste lucruri ca să *nu* păcătuți.” De aceea acum se spune: „dacă *cineva* a păcătuim”, dacă există cineva – un credincios – care a păcătuim, a ratat în umblarea sa, cu toate că a devenit părtăș unei vieți noi și a fost adus în părtășie cu Dumnezeu. „Dacă cineva a păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor.” Și iarăși felul de exprimare este remarcabil. În fond ar trebui să se spună,

ori: „Dacă *cineva* a păcătuit, *el* are un Mijlocitor”, ori: „Dacă *noi* a păcătuit, *avem (noi)* un Mijlocitor”. Dar Duhul Sfânt nu se exprimă așa, ci El spune cu exactitate divină: „Dacă *cineva* a păcătuit”, deoarece aici este vorba de o chestiune personală, care nu ar trebui să se întâmple. Și El nu spune: „*El are*”, ci „*(noi) avem* un Mijlocitor la Tatăl”, deoarece Hristos este Mijlocitorul fiecărui credincios, și nu numai al unuia sau al altuia. Dacă El ar fi spus: „*El are*”, aceasta ar fi creat impresia că păcatele noastre L-ar fi făcut pe Domnul să devină activ și lucrarea lui de Mijlocitor ar începe după ce noi am păcătuit. Dar nicidecum nu este așa. Hristos este nu numai permanent Mare Preot la Dumnezeu, ci El este permanent și Mijlocitor la Tatăl. El este așa acolo pentru toți credincioșii, ca în fiecare moment să corespundă nevoilor care iau naștere prin păcătuirea unui credincios. Așa se spune cu exactitate dumnezeiască prin cuvintele: „Dacă *cineva* a păcătuit – *noi* avem un Mijlocitor la Tatăl.”

Să cercetăm în ce constă lucrarea de Mijlocitor a lui Hristos. În primul rând trebuie să ne îndreptăm atenția spre faptul că apostolul nu spune: „Noi avem un mijlocitor la *Dumnezeu*”, ci „la *Tatăl*”. Aceasta ne arată că aici nu este vorba de justificare (îndreptățire), ci de refacerea părtășiei, care a fost întreruptă prin păcatul nostru. Toate păcatele noastre au fost îndepărtate din fața lui Dumnezeu prin jertfa lui Hristos. Sângele este în locul Preasfânt, și Marele Preot stă la dreapta lui Dumnezeu. Prin sânge noi am fost apropiați și ne aflăm în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este nemodificabil. Noi am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna. Acum suntem *copii* și Dumnezeu este *Tatăl* nostru. Și aceasta este nemodificabil. Nimeni și nimic nu ne poate despărți de dragostea Sa. Deci cu toate că păcatul credinciosului în umblarea sa pe pământ nu-l poate alunga din apropierea lui Dumnezeu sau să rupă legătura făcută între Dumnezeu și el, totuși păcatul întrerupe savurarea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Tatăl este un Tată sfânt; El nu poate avea părtășie cu păcatul, și copilul Lui, care a păcătuit, nu poate savura bucuria părtășiei Lui. Cum va fi refăcută părtășia cu Tatăl distrusă prin păcat? Prin lucrarea de Mijlocitor a lui Hristos.

Dar cum se execută această lucrare de Mijlocitor la Tatăl? Despre Isus se spun două lucruri: El este „Cel drept”. De aceea ochiul Tatălui se poate odihni cu bună plăcere asupra Lui. El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu în toate. Mâncarea Lui era să facă voia Tatălui, toată viața Lui pe pământ, de la început și până la sfârșit, a fost o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. De aceea când El vorbește Tatălui pentru frații Lui, care au păcătuit, și îi reprezintă înaintea Lui, Tatăl Îl poate primi. Părerea că faptele bune ale lui Isus sunt socotite și primite în locul faptelor noastre rele este cu totul falsă. Desigur Isus este Locțiitorul nostru; dar El a fost aceasta în judecata de pe cruce. Ca păcătos eu găsesc în Isus pe Locțiitorul meu, care a suferit și a murit pentru păcatele mele, care a purtat în locul meu mânia lui Dumnezeu. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Aici este vorba de umblarea credinciosului, și în această relație Isus nu este Locțiitorul meu, ci este Avocatul meu. Părerea reprobabilă, că El prin umblarea Lui bună ar fi Locțiitorul păcatelor mele ca credincios, distruge în totul sensibilitatea conștiinței. Atunci ar fi tot una cum eu umblu și trăiesc. Nu, Isus este Cel drept și ca atare este Mijlocitorul meu la Tatăl; dar dreptatea (neprihănirea) Lui personală, oricât de minunată este ea înaintea lui Dumnezeu și oricât de necesară este ea pentru ajutorul meu, în fond nu mi-ar putea ajuta la nimic. El trebuie să vorbească Tatălui despre mine, pentru ca părtășia deranjată să fie refăcută, și Tatăl Îl primește, deoarece El Își găsește bucuria în El.

Însă Isus este nu numai Cel drept; El este și „ispășirea pentru păcatele noastre”. De aceea pot să urmeze și cuvintele: „și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” Sângele este înaintea scaunului de domnie; din acest motiv Evanghelia poate fi vestită nu

numai iudeilor, ci întregii lumi. *Tuturor* li se poate striga, să primească mântuirea în Hristos. Însă pentru credincioși este valabil, că Hristos a făcut ispășire pentru păcatele *lor*, așa că acestea au fost îndepărtate. Pe această bază Hristos poate fi Mijlocitorul nostru. El este nu numai „Cel drept”, așa că Dumnezeu poate primi intervenția Lui în favoarea mea, ci în afară de aceasta El este și ispășirea pentru păcatele noastre, așa că El poate arăta Tatălui spre această ispășire, spre sânge, și în acest fel face posibil ca părtășia întreruptă să fie refăcută.

Ce har radiază aici spre noi! Eu am păcătuit, și – ceea ce face situația și mai gravă – am păcătuit împotriva harului Său, deoarece nu am umblat vigilent și smerit în rugăciune. Eu am dezonorat pe Dumnezeu, Tatăl meu bogat în dragoste. Și ce spune Scriptura? Spune ea: „Dacă cineva a păcătuit, el și-a pierdut binecuvântările”, sau: „el trebuie să meargă din nou la Mântuitorul, ca să primească viața veșnică?” Nu, ea nu spune nimic de felul acesta. Scriptura spune: „Dacă cineva a păcătuit, (noi) avem la *Tatăl* un Mijlocitor.” Ce nespus de minunat! Avem la Tatăl pe cineva, care tratează toată situația noastră, care, acolo unde noi nu putem face nimic, este activ pentru noi și vorbește cu Tatăl despre fiecare caz. Și El este demn de toată încrederea noastră. El ne-a iubit așa de nespus de mult, că Și-a dat viața pentru noi. Noi nu putem avea un Mijlocitor mai bun. Tu ești cuprins de o mare întristare din cauza păcatului pe care l-ai înfăptuit, și te condamni cu atât mai mult cu cât cunoști dragostea Aceluia împotriva căruia ai păcătuit. Ce mângâiere a pregătit harul! Scriptura vorbește despre Unul, în care te încrezi pe deplin, căruia l-ai dăruit inima, care cunoaște toată istoria ta, starea sufletului tău, gândirea inimii tale – și El te va ajuta, într-adevăr spre smerirea ta, dar spre onoarea lui Dumnezeu. El vorbește cu Tatăl despre tine, despre păcatele tale, despre cazul tău, pentru ca părtășia întreruptă să fie refăcută.

Și acest har al Domnului Isus nu este – să reținem cu toată seriozitatea – rodul căinței noastre sau al mărturisirii noastre; o, nu; el este, dacă am voie să mă exprim așa, rodul inimii Lui iubitoare. Gândul (ideea) că întoarcerea la Dumnezeu și reabilitarea sufletului este un răspuns la rugăciune sau urmarea mărturisirii păcatului și al căinței de răul făcut, este o mare rătăcire. Scriptura ne învață cu totul altfel. În ea Dumnezeu ocupă *în toate* locul întâi. Este Dumnezeu, Cel care începe lucrarea bună în om, când acesta se află departe de Dumnezeu, fără Dumnezeu în lume și omul nici măcar nu se gândește să-L caute, și este Dumnezeu Cel care face începutul revenirii credinciosului în părtășia Sa, atunci când acesta s-a abătut de la El. Aceasta este har.

„Dacă cineva a păcătuit, *avem* la Tatăl un Mijlocitor.” Așa vorbește Duhul Sfânt; El nu spune, așa cum își doresc oamenii: „Noi vom avea un Mijlocitor, dacă ne mărturisim păcatele și ne căim.” Cu toate că Petru a plâns cu amar după ce a căzut, lacrimile lui nu au pus în mișcare lucrarea de Mijlocitor. Mai degrabă lacrimile căinței lui au fost urmarea rugăciunii lui Isus în favoarea lui. Înainte să aibă loc căderea ucenicului, Domnul i-a spus: „Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința.” Lucrarea de Mijlocitor a lui Isus îl duce pe credincios la căință, la mărturisire și la reîntoarcerea în părtășia cu Tatăl. Vedem de la început și până la sfârșit, la fiecare pas pe drumul vieții, nimic altceva decât numai harul lui Dumnezeu. Toate își au originea în har. Lauda omului este total și pentru totdeauna exclusă.

Aceasta ne conduce la un alt punct de vedere. Hristos este Mijlocitorul nostru la Tatăl, și urmarea acestei lucrări de Mijlocitor este lucrarea harului lui Dumnezeu în suflet și readucerea sufletului în părtășia lui Dumnezeu. Căci nu numai *Tatăl* simte, că copilul Său a păcătuit, ci și *eu insumi* mă judec. În felul acesta intervenția lui Isus în favoarea mea devine eficientă în practică. El vorbește Tatălui pentru mine, și El lucrează în inima mea. El lovește

rana, mă face prin Duhul Sfânt să simt păcatul meu și să mărturisesc și în felul acesta mă conduce înapoi în părtășia cu Tatăl. Cum are loc aceasta ne este prezentat precis și minunat în evanghelia printr-o acțiune simbolică a Domnului Isus în reabilitarea ucenicului căzut.

În evanghelia după Ioan capitolul 13 citim: „Isus, știind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” Ce mângâiere pentru noi! El ne iubește până la capăt. Când El părăsește lumea aceasta, aceasta are loc numai pentru a fi activ pentru ai Săi în alt fel. Pe de o parte vedem pe diavol în toată șiretenia și răutatea lui față de Domnul; el a pus în inima lui Iuda Iscarioteanul să trădeze pe Domnul Isus. Pe de altă parte vedem pe Fiul lui Dumnezeu în toată plinătatea dragostei Sale divine față de ai Săi. El Se reîntoarce la Dumnezeu nu numai în toată curăția și maiestatea, cu care El a plecat de la Tatăl, ci și cu slava pe care Tatăl I-a dat-o acum. „Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la cină, Și-a pus deoparte hainele, a luat un ștergar și S-a încins cu el.” El era încă Slujitorul. Omul se înalță și vrea să dea impresia că el ar fi ceva în lume; Dumnezeu Se smerește, devine Om, da, un Rob, ca să ne elibereze de eul propriu și de diavol. Așa a fost și a lucrat Isus, atunci când El a umblat aici pe pământ; și tot așa acționează El acum, da, așa va proceda până la sfârșit, până când noi toți vom fi la El în slavă.

Domnul Isus Se așează în evanghelia după Ioan, și anume de la începutul capitolului al treisprezecelea și până la sfârșitul capitolului al șaptesprezecelea, în Duhul în timpul după învierea Sa dintre morți. El vorbește ucenicilor, ca și cum lucrarea de mântuire și de împăcare ar fi fost deja făcută și ca și cum El ar fi în momentul să Se întoarcă la Tatăl. „Isus, știind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl ...”. Așa începe capitolul al treisprezecelea, și în rugăciunea Lui adresată Tatălui, El spune: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac ... Eu nu mai sunt în lume ... Eu vin la Tine.” Aceasta caracterizează fundamentul pe care El S-a pus, atunci când a rostit aceste cuvinte, și aceasta arată clar că ceea ce El spune aici și face se referă la timpul plecării Lui la Tatăl. Acțiunea simbolică a lui Isus, spălarea picioarelor ucenicilor, ne prezintă o activitate pe care El o va face permanent după ce El va fi intrat glorie. „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea.” Dacă spălarea picioarelor ar fi fost numai o dovadă a smeriri și dragostei lui Isus, atunci El nu trebuia să spună cuvintele acestea, căci ucenicii puteau înțelege foarte bine aceasta. Dar era o acțiune simbolică al cărei înțeles spiritual are cea mai mare valoare pentru noi. Spălarea picioarelor este un tablou al curățirii sufletelor credincioase prin Cuvântul lui Dumnezeu.

„Dacă nu te spăl Eu”, a spus Domnul Isus la refuzul lui Petru, „nu ai parte *cu* Mine.” El nu spune „*de* mine”. Petru era un ucenic al lui Isus; el era legat cu Isus și avea parte de Hristos. Dar Domnul Isus Se reîntoarce acum în cer, înapoi în slavă, și El vrea să lase pe ai Săi să aibă parte de această slavă, și anume deja acum, în timp ce ei umblă încă pe pământ, prin credință, și apoi, când El va veni, prin vedere. Însă este imposibil să putem avea parte de toate binecuvântările cerești, de savurarea părtășiei cu Tatăl, dacă noi ne-am murdărit, și de aceea El trebuie să ne spele mereu picioarele. „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte *cu* Mine.” Cuvinte severe! Dacă le-am înțelege cum se cuvine, atunci n-am fi ușuratici față de păcat, dar nici ușuratici față de curățirea noastră de păcat.

Această curățire de păcat este o curățire prin *apă* și nu prin *sânge*. Prin sângele lui Hristos păcatele noastre au fost șterse din cartea lui Dumnezeu și au fost îndepărtate dinaintea feței Lui. Hristos a dus sângele Său înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt în cer și prin aceasta

a ispășit păcatele poporului. Aceasta a avut loc o dată pentru totdeauna. El a făcut o mântuire *veșnică*, și *toți*, care cred, sunt *în veșnicie* desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu.

Dar este și o curățire prin apă – o curățire a corpului întreg și o curățire a picioarelor. Nu numai păcatele noastre trebuie anulate, ci și sufletele noastre trebuie curățite. Aceasta are loc la începutul drumului nostru de creștini. „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” Și prin ce are loc aceasta? „Prin spălarea cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5,26). Cuvântul Lui Dumnezeu aplicat prin Duhul Sfânt la conștiințele noastre aduce sufletul la cunoașterea păcatului și lucrează în el căință de păcat, așa că el se îndreaptă spre Dumnezeu mărturisind vina și el părăsește cărarea păcatului. Fiecare credincios cunoaște aceasta din experiență. Această curățire sau punere de o parte are loc prin curățirea trupului întreg cu apă. Fiii lui Aaron au fost în întregime curățiți cu apă la începutul slujbei lor preoțești și după aceea erau cu totul curați, așa că această curățire niciodată nu mai trebuia reluată. Referindu-Se la aceasta Isus spune lui Petru: „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat; și voi sunteți curați.”

Dar cu toate că fiii lui Aaron au fost o dată spălați în întregime și o astfel de curățire niciodată nu s-a repetat, ei trebuiau totuși de fiecare dată când au fost în tabără să-și spele mâinile și picioarele. Domnul spune într-adevăr lui Petru: „Cine are tot trupul spălat este cu totul curat”, dar îi spune și: „El are nevoie să-și spele picioarele”, și: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine.” Cu toate că la întoarcerea la Dumnezeu sufletul s-a îndepărtat de păcat și s-a îndreptat spre Dumnezeu, totuși la fiecare murdărire printr-un păcat el trebuie să se îndepărteze de acest păcat; el trebuie să ajungă să se căiască și să mărturisească, și așa să revină în părtășia cu Tatăl, care a fost deranjată prin păcat.

Această spălare a picioarelor credincioșilor este un rod al lucrării de Mijlocitor a lui Isus la Tatăl. După ce răscumpărarea a fost înfăptuită, Domnul S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Acolo El este Marele Preot la Dumnezeu și Mijlocitor la Tatăl. De acolo El a trimis Duhul Sfânt pe pământ în inima credincioșilor, și Acesta lucrează corespunzător lucrării de Mijlocitor a lui Isus, prin Cuvânt în sufletele noastre. Duhul Sfânt ne pune în lumina Cuvântului și prin aceasta ne face să recunoaștem și să simțim ce este păcatul și ce nu este în concordanță cu sfințenia lui Dumnezeu și cu chemarea noastră ca copii ai lui Dumnezeu. El ne face să cunoaștem păcatul nostru și să ne căim, deci practic ne duce înapoi în părtășia cu Tatăl. Atâta timp cât nu ai mărturisit păcatul, nu este nici o savurare a părtășiei cu Dumnezeu, nici o fericire în prezența Sa; nu te simți la locul potrivit în prezența Sa. Dar de îndată ce a avut loc cu adevărat judecata de sine și te-ai îndepărtat de păcat, te simți din nou fericit în prezența Tatălui și savurezi din nou dragostea și bunătatea Sa.

Ce har! Isus Se roagă pentru noi în cer, ca noi să nu fim alungați din părtășia cu Tatăl, și ca răspuns la rugămintea Sa Duhul Sfânt lucrează prin Cuvânt în noi, pentru ca sufletele noastre să se poată bucura iarăși practic de savurarea acestei părtășii.

Cum are loc aceasta ne arată istorisirea reabilitării lui Petru. Cât de serios a atenționat Domnul pe ucenicul Său, înainte ca acesta să cadă! Și cât de eronată se dovedește părerea că trebuie să păcătuiești ca să te cunoști pe tine însuși. Dacă Petru ar fi crezut atenționarea Domnului și dacă s-ar fi temut de pericolul în care era, cu siguranță nu ar fi căzut atât de adânc. Din păcate a fost plin de încredere de sine și nu a luat în seamă cuvintele Domnului și în propria putere a pășit pe locul periculos. Așa este totdeauna. Urechea noastră nu este niciodată mai surdă ca atunci când nu vrem să auzim.

Dar ce face Domnul? „M-am rugat pentru tine ca să nu îți se micșoreze credința.” Acestea erau cuvintele Domnului înainte de cădere, și cu siguranță ele nu au fost rezultatul căinței ucenicului sărman. Isus, Mijlocitorul alor Săi la Tatăl, era la lucru, și tot ce s-a petrecut după aceea a fost un răspuns la rugăciunea lui Isus în favoarea lui Petru. Când Petru s-a lepădat pentru a treia oară cu jurământ și blestem de Domnul său, Isus S-a întors și l-a privit. Ce moment pentru ucenic! Ce har din partea Învățătorului! „Și Petru și-a adus aminte de Cuvântul Domnului, cum îi zisese: „Înainte de a cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.”” Aceasta este spălarea cu apă prin Cuvânt. Cuvintele lui Isus au străpuns cu toată puterea și severitatea în sufletul ucenicului căzut. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri.” Și care a fost urmarea? Petru a ieșit afară și a plâns cu amar. Privirea lui Isus i-a adus aminte de cuvintele lui Isus, și acestea l-au determinat să se căiască sincer.

Însă aceasta nu era de ajuns. Nu, sufletul lui Petru trebuia readus înapoi în părtășia cu Isus și relația de lucru a ucenicului decăzut trebuia restabilită. Și cum procedează Domnul? După învierea Sa El Se arată mai întâi lui Petru și poartă o discuție deosebită cu el. Ucenicul plin de remușcări este căutat de Domnul înviat și primește asigurarea dragostei Lui neschimbătoare. Însă Petru nu era numai un credincios, ci și un slujitor al Evangheliei, și de aceea el trebuia să fie readus nu numai în părtășia cu Domnul, ci el trebuia reabilitat și ca slujitor. Aceasta a avut loc la Marea Tiberiadei. Acolo Domnul, după ce a dat pe față rădăcina răului, încrederea de sine, a încredințat ucenicului decăzut dar reabilitat protecția oilor Sale și a mieilor Lui. În felul acesta s-a împlinit făgăduința lui Isus: „M-am rugat pentru tine ca să nu îți se micșoreze credința și, după ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi.” Domnul nu face lucrări pe jumătate. Când El reabilitează pe unul dintre ai Săi, o face în măsură deplină.

O, Domn bogat în har! Ce nespus de mare este dragostea Ta, cât de neschimbabilă este credințioșia Ta! Ce minunat și Tu să-Ți atingi scopul și să glorifici Numele Tău! Ajută-ne să ascultăm de glasul Tău și să fim atenți la căile Tale!